

POSTANOWIENIE

20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 listopada 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa B. S.
przeciwko J. W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. S.
od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z 3 kwietnia 2024 r., XII Ga 917/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód B. S. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 3 kwietnia 2024 r., wydanego w sprawie przeciwko J. W. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania został oparty na przesłance oczywistej zasadności, która, zdaniem powoda, wynika z niezastosowania art. 201 § 2 i art. 202 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez

konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Dlatego w przypadku powołania się na oczywistą zasadność należy wyjaśnić, na czym oczywistość polega w danym przypadku oraz uzasadnić to twierdzenie. Nie wystarczy samo wymienienie przepisów prawa i odwołanie się do uzasadnienia zarzutów skargi. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20; z 26 października 2023 r., I CSK 55/23; z 29 listopada 2023, I CSK 5788/22).

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom. Pominął okoliczność, iż w toku procesu konsekwentnie podnosił, że nie występuje z roszczeniem o podział majątku spółki, które – ewentualnie – mogłoby zostać skierowane na drogę postępowania nieprocesowego. Wobec braku przedstawienia stosownego roszczenia sądy powszechne nie mogły nadać sprawie biegu w innym trybie.

Również chybiona jest argumentacja powoda dotycząca niezapewnienia mu ochrony prawnej, zważywszy na to, że jakiegokolwiek inne roszczenia mu przysługujące są już przedawnione. Uwaga ta dotyczyć może bowiem wyłącznie roszczenia z art. 868 § 2 k.c., które jednakże wygasło ze względu na to, że spółka została rozwiązana. Po rozwiązaniu spółki niewypłacony zysk powiększa jej majątek, który podlega podziałowi na zasadach przewidzianych dla współwłasności w częściach ułamkowych z zastrzeżeniem norm wyrażonych w art. 875 § 2 i 3 k.c. Zaś roszczenie o podział współwłasności ma charakter bezterminowy.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Na zasadzie wynikającej z art. 102 k.p.c. postanowił też nie obciążać powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

[SOP]

[a!]